

Benedek Miklós

TESTÜNK IS TÖRJÖN

télen sem gyújtunk tüzet
csak fekszünk a fagyban
hagyjuk hogy a dér ellepje
homlokunk miközben
csendben
egy méterre egymástól alszunk
szuszogunk már csak megszokásból
és egymásra sem pillantunk
várjuk a reggelt amiben nem hiszünk
csendben lélegzünk azt is halljuk
ahogy a jégvirág megfagy az üvegen
ezt adom neked csokorba szedem álmomban
és hófehér kezedbe adom
tovább lélegzünk egymásra sem nézünk
csak képzeletben érintem az arcod
ami a hóval már-már egygyé vált
és az idő is megfagyott a kakukkos órában
szobánk egyetlen díszében
a paplan ropogása sem ébreszt fel
amikor kint megvirrad és mi továbbra is csak fekszünk
zúzmara keletkezett a vízcsapon
és mi is lassan megfagyunk
hogy testünk is törjön
mint ahogy a kapocs amely összeköt
míg alszunk de ébren megszűnik

ARANYHALAIM

megkértél rá
és nem tudtam nemet mondani
így hát lábad elé szórtam
minden rejtegetett gondolatomat
miközben úgy éreztem
aranyhalaimat ezzel halálraítéltem
elárultan
magatehetetlenül vergődtek a kövezeten
arra gondoltam
kineveted reménytelen mocorgásukat
rájuk taposol
de meglepő módon a farkuknál fogva
egyenként felemelted
és a rózsaszín műanyag lavórba tetted őket
a csapból vizet engedted rájuk
és bevitted a hálószobádba
én pedig már nem vártam meg
hogy onnan vissza gyere
halaimra gondolva elfutottam
és a folyópartra siettem
ahol már vártak rám
barátaim az a néhány hajléktalan
a szentjánosbogarak fényében
és a nedves fövényen ülve
reggelig énekeltünk

aranyhalaim pedig közben halkán lubickoltak
szobád sötétjében

